

Stalo se na Zlaté stezce

Lenka Martinková

calibre 0.9.6

Stalo se na Zlaté stezce

Dědeček, pohodlně usazený v ušáku v obývacím pokoji, se podíval na svá vnoučata. Jezdila k němu do Vimperku během každých prázdnin a pokaždé chtěla, aby jim něco vyprávěl. Zadíval se na nejstaršího z chlapců a přikývl. Adam už věděl, co má udělat. Byl to takový rodinný rituál...

Podal dědečkovi tlustou knihu, vázanou ve vepřovici, která vypadala jako nějaká kronika, nebo možná jedna ze zemských desek. Nikdo nevěděl, kde ji starý pán objevil, ale vždycky, když vyprávěl o svých předcích, zamyšleně v ní listoval.

Teď láskyplně pohladí desky knihy. Otevře ji a ukáže nám rodokmen. Teprve pak začne vyprávět. Byla to část zvyku, na kterou dědeček nikdy nezapomněl. Snad se tím chtěl omluvit předkům, že o nich bude vyprávět?

„Naši předci se ve Vimperku usadili už ve 13. století, krátce po té, co tu byl založen hrad. Moji, stejně jako vaši předci pocházeli z bohaté kupecké rodiny,“ na okamžik se odmlčel a podíval se na svoje posluchače. „Tak vás nezajímá, jak to bylo s naší rodinou?!“ rozzlobil se, když zjistil, že vnučka si okusuje nehet, Adam se znuděně dívá z okna a Matěj si podpírá hlavu, takže to vypadá, jako že každou chvíli usne.

„Cesty nikdy nebyly tak bezpečné, jako jsou dnes.“ pronesl. Vnoučata zareagovala přesně podle jeho očekávání. Děti se na něj dívaly tázavě, jako by čekaly nějaké vysvětlení. Dědeček se pousmál a vypravoval dál, jako by se nic nestalo. „Všichni kupci využívali soumary, kteří náklad vozili do Bavor. Případně se kupci spojovali v karavanách. Čím víc jich bylo, tím lépe, aspoň se snáz ubránili lupičům. Někdy se ale taky stalo, že kupci museli vyrazit v jinou dobu a sami. Tak se jejich náklad stal snadnou kořistí pro lupiče. Pravda, kupci s sebou brávali vozku a nějakého toho čeledína, ale copak se tři lidé ubrání lupičské bandě, která mívala i několik desítek členů? A to nemluvím o loupeživých rytířích! Ti byli dobře vycvičeni v boji. Proti někomu takovému se ubránil jen málokdo.“

Vnoučata napjatě sledovala každý dědečkův pohyb. Na okamžik se odmlčel a listoval v knize, jako by se chtěl ujistit, že o lupičském řemesle řekl všechno, co bylo pro jeho vyprávění důležité. „Náš předek, Vilém se jmenoval, právě takhle jednou musel vyrazit do Bavor. A nyní si poslechněte, co se cestou stalo.“

Vilém vyjel časně zrána. Vůz měl naložený kožešinami a látkami. Bylo to vlastně poprvé, co se sám vydával na cestu do Bavor. Vždycky jel s karavanou, nebo poslal soumara. Teď však byli všichni na cestách a tak se musel na cestu vydat sám jen s vozkou a čeledínem. Všichni tři byli vyzbrojení. Zatímco čeledín a vozka měli dlouhé nože, Vilémovi se u pasu houpal meč. Kdyby chtěl, mohl by se vydávat za rytíře. Jenomže v okolí Vimperka všichni věděli, že se narodil do rodiny kupce, tak k čemu by mu to bylo?

Sotva vjeli do pohraničního lesa, vozka netrpělivě popohnal koně. Nedávno tu byl prý přepaden cizí kupec a kdekdo se bál, kdy lapkové opět udeří.

Pravda, před časem byl vydán zákon, podle kterého měly být všechny stromy podél cesty vykáceny. V těch nejnepřehlednějších úsecích musely od cesty ustoupit až 30 metrů. To aby se lupiči nemohli skrývat v houštinách. Že by však takhle vyhláška přepadávání kupců nějak výrazně zabránila, to tedy ne.

Dojeli k zatáčce. Před vůz vystoupil zakuklený muž. Koně se začali plašit. Na cestu vstoupili další muži. „Kdo se hne, zemře,“ oznámil zakuklený čahoun.

Lapkové se semkli kolem vozu. Kočího sundali z kozlíku, čeledína a Viléma dotlačili k nejbližším stromům. Muži se bili jako lvi. Vilém koutkem oka zahlédl, že jeho čeledím pod náporem lapků padl. Bylo mu jedno, jak dopadne jeho náklad. Chtěl zachránit aspoň holý život. Za okamžik čeledína následoval i kočí.

Vilém neměl šanci se pokusit o výpad. Zbývalo mu jedině se krýt. Věděl však, že to dlouho nevydrží. Připadalo mu, jako by zaslechl dusot koňských kopyt. Nebo se mu to jenom zdálo?

Ze zahraniční strany se vyřítil cizí jezdec. Když viděl, co se na cestě děje, zpomalil, seskočil z koně a hnal se Vilémovi na pomoc. Společnými silami lupiče donutili k ústupu. „Není bezpečné cestovat bez většího doprovodu,“ prohodil, když nasedl na koně. Vilém nasedl na kozlík, otočil vůz a vracel se do Vimperka.

Na rychtu vtrhl muž pokrytý prachem. Lem pláště měl od krve. Hnal se k rychtáři. „Před okamžikem byl na Zlaté stezce přepaden váš kupec. Při potyčce s lupiči byli zabiti dva jeho služebníci. Nebýt mě, zabili by i jeho. Doufám, že už se to nebude opakovat,“ oznámil a hrdě odešel.

Dědeček se usmál na svá vnoučata. Zavřel knihu a podal ji Adamovi, aby ji uklidil zpět na místo. Chvíli mlčel a pak prohodil: „Chvíli na Zlaté stezce opravdu vládl mír. Lupiči skončili na popravišti... Ale kdo ví, jak dlouho to vydrželo, než se nějaký chudý zeman opět vydal na dráhu loupeživého rytíře...“

Lenka Martinková, 2010

www.ok2bvg.cz/lenka